

Сколитѣ: Сава, Анастасий, Маринъ, Аврамъ, Кирилъ и Климентъ. Подире имъ следваше тъмна тълпа отъ монаси, съ бледи постнически лица, груби власеници отъ черъ шаекъ и янтарни броеници въ ръже. Най-накрая се нижеше безкрайна върволица отъ боси мъже, жени и деца, напуснали своитѣ градове, катунни и заселки, за да съпроводятъ светеца до новото му убѣжище.

Високо надъ главитѣ на шествуващитѣ се люлѣеше светиятъ ковчегъ. Бѣше покритъ съ златовезана завивка. Носѣха го на раменетѣ си князь Иваница, Сеславъ, Драгота и Саца. Триста стрелци обграждаха отлѣво и дѣсно набожната дружина.

Щомъ зърнаха ковчегъ, царьтъ, боляритѣ и цѣлиятъ народъ колѣничиха въ благочестиво смирение.

Следъ това царьтъ и боляритѣ станаха, снеха шлемоветѣ си и заедно съ честнитѣ търновски икони и хорутви се опѣтиха срещу светинята. Всички запѣха свещена, благодарствена пѣсень.

Царьтъ цѣлуна рѣка на архиепископа и застана предъ носилото, което бѣха положили на земята върху единъ коприненъ килимъ. Когато двама презвитери отвориха капака на ковчегъ, отъ него се разнесе силно благоухание.

Тѣлото на преподобния бѣше съвсемъ непожтнато.

Съ треперящи устни Асѣнь цѣлуна мощитѣ и се прекръсти.

Тогава единъ окжсанъ бѣлобрадъ старецъ, съ разперени рѣде пристѣпи къмъ носилото и потърси съ посоха си светия ковчегъ. Единъ войскаръ се спусна да го отстрани. Но царьтъ му направи знакъ да го остави. Съ високъ гласъ бѣлобрадиятъ старецъ се помоли, дигна поразенитѣ си отъ зла болестъ очи къмъ небето, и се прострѣ предъ преподобнитѣ мощи.

Всички чакаха изтрѣпнали.

Още по-силно благоухание се излѣчи отъ ковчегъ.

Старецьтъ се изправи на колѣне и извика. Очитѣ му виждаха. Лицето му сияеше отъ радостъ и изумление. Тъл-